

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **APOTEX EUROPE B.V.**, se sídlem Darwinweg 20, 2333 CR Leiden, Nizozemsko, zast. JUDr. PharmDr. Vladimírem Bíbou, advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 288/17, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 A 119/2014 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 A 119/2014 - 35, zamítl žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci rozhodnutí o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 11. 4. 2013, sp. zn. SUKLS264471/2012, a žádnému z účastníků soudního řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že po podání žaloby bylo rozhodnutí, kterého se žalobkyně domáhala, vydáno a doručeno, což soudu oznámil žalovaný i žalobkyně. Podle § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu rozhoduje na základě skutkového stavu, zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Nečinnost žalovaného již ke dni rozhodování soudu netrvala, a tak nebylo možné žalovanému uložit, aby o odvolání žalobkyně rozhodl znovu, neboť vydání takového rozhodnutí by bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté. Soud proto

žalobu zamítl podle § 81 odst. 3 s. ř. s. a o nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně ve věci neměla úspěch a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V ní namítla, že v řízení před Městským soudem v Praze došlo, pro pozdější jednání žalovaného, k uspokojení stěžovatelky podle § 62 s. ř. s. Soud tedy neměl žalobu zamítnout jako nedůvodnou podle § 81 odst. 3 s. ř. s., ale měl řízení zastavit podle § 47 písm. b), respektive § 62 odst. 4 s. ř. s. a o nákladech řízení měl rozhodnout podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s., tj. že stěžovatelka má právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatelka uvedla, že smyslem zákonné úpravy § 60 s. ř. s. je přiznat náhradu nákladů řízení tomu z účastníků, který se oprávněně domáhal ochrany před protiprávním postupem správního orgánu. V této souvislosti připomenula, že žalovaný vydal rozhodnutí teprve po podání žaloby, přičemž nelze vyloučit, že tak učinil právě z důvodu jejího podání. Podle stěžovatelky nelze přičítat k její tíži, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 62 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a že následně ani Městský soud v Praze nepostupoval podle § 62 odst. 2 a 3 s. ř. s., neboť nečinnost žalovaného ke dni podání žaloby skutečně trvala. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 A 119/2014 - 35, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti označila stěžovatelka důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „*[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační námitce stěžovatelky, že Městský soud v Praze neměl žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného zamítnout, ale na místo toho měl řízení o žalobě zastavit, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 - 62, „*[ř]ízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nelze zastavit dle § 47 písm. b) s. ř. s. z důvodu uspokojení navrhovatele po podání žaloby. Pokud bylo po zahájení soudního řízení vydáno rozhodnutí či osvědčení, čímž došlo k ukončení tvrzené nečinnosti správního orgánu, a žalobce nevzal žalobu zpět, soud ji zamítne dle § 81 odst. 3 s. ř. s. Pro tento případ je žalobce povinen nést nepříznivý následek svého procesního neúspěchu v podobě povinnosti uhradit žalovanému náklady řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).*“ Nejvyšší správní soud v odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, že „*[s]rovnáním institutu uspokojení žalobce po podání žaloby s právní úpravou žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je evidentní, že tento institut na řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu aplikovat nelze. Uspokojením žalobce v rámci řízení o žalobě na ochranu*

pokračování

před nečinností správního orgánu je vydání rozhodnutí či potvrzení. Nejedná se však o uspokojení navrhovatele ve smyslu § 62 s. ř. s., neboť přichází v úvahu pouze vydání prvního rozhodnutí, nikoliv vydání „nového rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provedení jiného úkonu“ ve smyslu § 62 odst. 1 s. ř. s., kterým by byla napravena nezákonnost původního rozhodnutí, opatření nebo jiného úkonu. V případě ochrany před nečinností zde totiž již ze samotné podstaty žádné původní rozhodnutí, opatření nebo úkon být nemůže.“

Podle soudního spisu žalobkyně informovala Městský soud v Praze přípisem ze dne 2. 9. 2014, že žalovaný ukončil svou dřívější nečinnost rozhodnutím ze dne 30. 7. 2014, č. j. MZDR20826/2013, a toto rozhodnutí žalobkyni doručil dne 4. 8. 2014. Žalobkyně však nevyužila možnost vzít podanou žalobu zpět, a proto byla v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů nucena nést nepříznivé následky svého procesního neúspěchu. Nejvyšší správní soud nemá v nyní posuzované věci důvod odchýlit se od svých dřívějších závěrů. Institut uspokojení navrhovatele po podání žaloby nepřichází v řízení o ochraně proti nečinnosti v úvahu.

Městskému soudu v Praze proto nezbylo než žalobu zamítnout podle § 81 odst. 1 s. ř. s. a rozhodnout o nákladech řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Uplatnění § 60 odst. 7 s. ř. s. v této věci nepřicházelo v úvahu, neboť ze soudního spisu nevyplývá, že by stěžovatelka sdělila soudu jakékoliv důvody pro postup podle tohoto ustanovení.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovaný v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nepožadoval.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu